

Giving Advice

L"N Hacham Elie Ben Shafike

עצות Giving Advice

רמב"ם הלכות רוצח ושמירת הנפש, פרק יב הלכה יד:

כל שאסור למכור לגוי אסור למכור לישראל שהוא ליסטיס, מפני שנמצא מחזק ידי עובר עבירה ומכשילו, וכן כל המכשיל עור בדבר והשיאו עצה שאינה הוגנת או שחזק ידי עוברי עבירה שהוא עור ואינו רואה דרך האמת מפני תאות לבו הרי זה עובר בלא תעשה שנאמר ולפני עור לא תתן מכשול, הבא ליטול ממך עצה תן לו עצה ההוגנת לו.

ספר החינוך, מצוה רלב:

(א) לא להכשיל בני ישראל לתת להם עצה רעה, אבל ניישר אותם כשישאלו עצה, במה שנאמין שהוא יושר ועצה טובה, שנאמר [ויקרא י"ט, י"ד] ולפני עור לא תתן מכשול. ולשון ספרא, לפני סומא בדבר והיה נוטל ממך עצה אל תתן לו עצה שאינה הוגנת לו. ואמרו זכרונם לברכה [שם] אל יאמר אדם לחבירו מכור שדך וקח חמור, והוא עוקף עליו ונוטלה הימנו.

וזה הלאו כולל כמו כן מי שיעזור עובר עבירה, שהוא מביא אותו שיתפתה בזולת זה לעבור פעמים אחרים עוד. ומזה הצד אמרו זכרונם לברכה [ב"מ ע"ה ע"ב] במלוה ולוה בריבית ששניהם עוברים בלפני עור וגו'.

שורש המצוה ידוע, כי תיקון העולם ויישובו הוא להדריך בני אדם ולתת להם בכל מעשיהם עצה טובה.

ונוהגת בכל מקום ובכל זמן בזכרים ונקבות. ועובר עליה והשיא את חבירו לדעת עצה שאינה הוגנת לו, או סייע אותו בדבר עבירה, כגון המושיט כוס יין לנזיר וכל כיוצא בזה, עבר על לאו זה, והוא כעובר על מצות מלך, ואין לוקין עליו לפי שאין בו מעשה.

Rav Asher Weiss maintains that the two interpretations of *lifnei iver* —giving bad advice and causing a person to sin—are really two overlapping *mizvot*. Every time one is misguiding a person to transgress, he is providing a type of bad advice. And every time one gives a person bad advice, one is, to some degree, causing the advisee to stumble. The purpose of the two interpretations of the verse is to extend the parameters of the prohibition to include both causing a person to sin and causing a person to do something that is not in his best interests.

בבא בתרא ג: ד.

להתם ולא אפקיה עד דמתקין ליה שפיכי ובבא בן בוטא היכי אסביה ליה עצה להורודם למסתריה לבית המקדש והאמר רב חסדא לא ליסתור איניש בי כנישתא עד דבני בי כנישתא אחריתא אי בעית אימא תיוהא הוא ביה איבעית אימא ^א מלכותא שאני דלא הדרא ביה דאמר ^ב שמואל אי אמר מלכותא עקרא מורי עקב מורי ולא הדר ביה הורודם עבדא דבית חשמונאי הוה נתן עיניו באותה תינוקת יומא חד ^ג שמעו ההוא גברא בת קלא דאמר כל עבדא דמריד השתא מצלח קם קמליניהו לכולהו מרותה ושיירה להדיא ינוקתא כי חזת דהיא ינוקתא דקא בעי למינסבה סליקא לאגרא ^ד ורמא קלא אמרה ^ה כל מאן דאתי ואמר מכית חשמונאי קאתינא עבדא הוא דלא אישתיירא מיניהו אלא הדיא ינוקתא והדיא ינוקתא נפלה מאגרא לארעא ^ו מננה שבע שנין בדובשא איכא דאמרי בא עליה איכא דאמרי לא בא עליה דאמרי לה בא עליה הא דמננה ליחוביה לציציה ודאמרי לה לא בא עליה האי דמננה כי היכי דנאמרו בת מלך נסב אמר מאן דריש ^ז מקרב אחיך תשים עלך מלך רבנן קם קמליניהו לכולהו רבנן שבקיה לבבא בן בוטא למשקל עצה מניה אהרד

מאן דריש מקרב אחיך רבנן. דפסטי דקרא לא משמע למעוטי עבד שהוא אחיך במלות אלא עבד **קמליניהו** צ'והו רבנן. לאו דוקא לטולה דהא הוה בני מילא שחיו נשיאם כשעלה הלל מצבל כדאמרין בפסחים בפרק אל דברים (דף טו.) והלל היה בפני הדין מלה שנה כדאמרין בפרק קמא דשבת (דף טו.) ומלות הורודם היה בפני הדין ק"ג שנה כדאמרין בפרק קמא דע"ז (דף טז.):

השותפין פרק ראשון בבא בתרא ד.

שכל דברי מלכות נחתבין על פיו. לפי מרגום [שנ] לחשודים ^א נענש הכהן שהיה נכנסו ^ב ויגדלו למלכות את דביו אסתר ולא כנס התם הקן לפי שהרגו המן על שהיה משיב דברים בן אסתר למלכות ומיהו גמ' שלנו אין מוסרין בן דרשין במלכות ^ג וסבן לזיון הלך ומפרש לפי

שלין משיבין על הקללה:

הכי קתני וכן בגינה פתח כו. ופסא נמי יז לפשן בן אלס פסח נקעה ומקום שלא נהגו לגדור ^ד בגינה אין מסיבין אותו:

והא מבחין קתני קשיא. ומיוחסת אינה דמלין למימר היינו שטלו חן לחומה ומכל מקום קשיא היא דל"כ מחוק הוה ליה למימני:

ג'ין ליה חבירה ושרי ליה. אט"ג דלעיל אמר גזוחא מידע ידע דהואל לא ידע: לפיכך

ובעל בגינים יגיד דבר א"ל אגא הוא אי הוא ידענא דהרי רבנן כולי האי לא הוה קשילנא להו השתא מאי תקנתה דההוא גברא א"ל הוא כבה אורו של עולם דכתיב ^א כי נר מצוה ותורה אור ילך ויעסוק באורו של עולם דכתיב ^ב וגהרו אליו כל הגוים איכא דאמרי הכי א"ל הוא סימא עינו של עולם דכתיב ^ג והיה אם מעיני העדה ילך ויתעסק בעינו של עולם דכתיב ^ד והגני מחלל את מקדשי גאון עוזכם מחמד עיניכם א"ל מסתפינא ממלכותא א"ל שדר שליחא וליזיל שתא וליעקב שתא ולהדר שתא אדריכי והכי סתריה ^ה וליה ^ו ובגית ^ז [ליה] עבד הכי שלחו ליה אם לא סתרתה אל תסתור ואם סתרתה אל תבני ואם סתרתה ובנית עבדי בישא בחר דעברין מתמלכין אם זייק עלך ספרך כן לא רכא ולא בר רכא הורודם ^ח [עבדא] קלניא מתעביד מאי רכא מלכותא דכתיב ^ט אנכי היום רך ומשוה מלך ואי בעית אימא מרכא ^י ויקראו לפנך אברך ^{יא} אמרי מי שלא ראה בנין הורודם לא ראה בנין נאה ^{יב} [ממין] במאי בנייה אמר רבה ^{יג} באבני שישא ומירמא איכא דאמרי באבני כוחלא שישא ומירמא אפיק שפה ועייל שפה כי היכי דנקבל סידא סבר ^{יד} [למשעיה ברדבא אמרו ליה רבנן שבקיה דהכי שפיך מפי דמיהו כי אידוונא דאמא ובבא בר בוטא ^{טו} היכי עבד הכי והאמר רב יהודה אמר רב ואיתימא ר' יהושע בן לוי ^{טז} מפני מה נענש דניאל מפני שחשיא עצה לנבוכד נצר שנאמר ^{טז} הן מלכא מלכי ישפר עלך וחמאך בצדקה פרוק ועיוותך במידן ענין הן תהו ארכא לשלוחך וגו' ^{יז} וכתיב ^{יח} כולא כמא על נבוכד נצר מלכא וכתוב ^{יט} ולקצת ירחין תרי עשר וגו' איבעית אימא שאני עבדא דאחייב במצות ואיבעית אימא שאני בית המקדש דאי לא מלכות לא מתבני ^כ ודניאל מנלן דאיענש אלימא מושם דכתיב ^{כא} ותקרא אסתר להרך ^{כב} ואמר בר הךך זה דניאל הגיחא למד' שחתכוהו מגדולתו אלא למד' שכל דברי מלכות נחתבין על פיו מאי איכא למימר דשדוהו לנבא דארייוותא: הכל כמנהג המדינה: הכל לאותווי מאי ולאותווי

כנישתא והא דהמר דעג מנח' הן עשוין מפרש ר"י לענין שלם יחרט יעשו מהן מה שילכו לצד מקלות ראש כדאמרי' התם: **כל** דאמר מביה חשמונאי אחינא עבדא הוא. וכן הוא דהכי נמי אמר שמואל בפרק עשרה יוסקין (קדושין דף טז.) ומכלן קשה על פ"ה שאלו נאמרים (פסטי דף מה.) דאמר אמרו לו לאגריפס אחינו אמה ופ"ה התם שאמרו לו אחינו לפי שהיתה אמה מישראל וא"כ כיון דבני הורודם נשאו ישראליות אמאי עבדא הוא הא שמואל גופיה אית ליה עבד כוכבים ועבד הבא על נח ישראל הולד כשר כהמלך (קדושין דף מה.) ול"ל שלא נשאו ישראליות וקבלוהו אחינו אמה לפי שעבד אחינו [הוא] במלות ^א:

[ופ"ה חת' יצונת מה: ד"ה מין דלמו:]
וכיכס ורנן דרשו (ב"ק פח.) ממונח נחמך: **קמליניהו** נחמך: ^א וסבן לזיון הלך ומפרש לפי

הלל מצבל כדאמרין בפסחים בפרק אל דברים (דף טו.) והלל היה בפני הדין מלה שנה כדאמרין בפרק קמא דשבת (דף טו.) ומלות הורודם היה בפני הדין ק"ג שנה כדאמרין בפרק קמא דע"ז (דף טז.):

אהרד ליה בלילא דיילי האנקה מתרגמין ללא (ויקרא יח) והוא שכן שקורין הילין ושעור קשה כמחטין ועשה לו עטרה מעורו ספינת עינו: השתא מידא [דאנא ואת]. אלא ואת שנינו כלן ואין שומע: הגני מוה"ל את עקדשי. קשיה דקרא מחמד עיניכם: מסתפינא מלכותא. כפופים היו למלכות רומיים: מתמלכין. נוטלין רשות: אי זייק עלך ספרך כן. אס' מתגלית בכלי מלחמה מתגלית בית אדונין ספר יוסקין שלך מדיני הוא [ידעוהו] שטתה עבד: לא רכא כו. לא מלך ולא בן מלך: קלניא מתעביד. נעשה בן חורין מאליו: שישא. שיש ירוק שקורין ביי"ש ^א: ומירמא. שם לן: כוחלא. שם לטע כעין כחול: אידוונא דימא. גלי הים [שהם נעים ונדים והעין מתעששת ^ב בלחיתין] ^ג: נענש דניאל. לקמיה מפרש עונשו: מלכי ישפר עלך. עמתי מועב מעיניך: במידן ענין. חסונת עניים: בכן תהא ארכא לשלוחך. [והא אורין] ^א לשלוחך: כולא כמא. כל המלס של פורענות ^ב פא ענין: דקצת ירחין תרי עשר. שכל עמתי של דניאל תלה לו שנים עשר חדש: כוחלא. לילך דקלס: ודפנא. ענפי עץ ערמונים שקורין לו"ר ופרי שלו קורין ביי"ש: שישא. דהאגנים של שניהם דלפי לא פסק לן דניאל דמתני המלמדו שממלה בן שניהם עשאוה על כרחם היו חולקין בשוה האגנים שהרי גרשות שניהם מונחים וזי מי מהם חסד: (הג"ה בפי' ר"ח קמ"ל דלא ענין ראה אלא שותף מפיך מיהו בלא ראה ואילו דענין דדיליה מיהו עליו הראיה וכל כה"ג הכי דייקין ליה חזי הדין מפורש עוד כמו בן בפרק הדין והעליה בתחילתו ^א לעינת אמה בשותפין כי הא גזוחא אטחי אגנים גרשות סבירו לא קפדי ומוקת רשות לאו כלום הוא שמעין מיה דכל האלי גזוחא דמילתא דידעא בשותפתא למרוסיו אט"ג דמנח' גרשותא דחד מייחיה לא יכול למיעטן ידי מיהו דגרשותי מנח' דק"ל שותפין לא פסדי אהרדי ע"כ: השתא פתח

בבא בתרא ג: ד.

The Gemara applies Rav Chisda's ruling to the case of the Holy Temple itself:

היכי אסביה ליה עצה להורדוס למיסתריה לבית — **And concerning Bava ben Buta** — ובבא בן בוטא — **how could he advise Herod to raze the Holy Temple and then rebuild it?**^[32] לא ליתור איניש בי כנישתא עד דבני בי — **But did Rav Chisda not say:** — והאמר רב חסדא — **A person may not demolish a synagogue until he has built another synagogue in its place?**^[33] Surely, a great sage such as Bava ben Buta would not have encouraged Herod to contravene Rav Chisda's ruling. — ? —

The Gemara offers two explanations:

איבעית אימא — **Bava ben Buta saw cracks in [the Temple],** and under such circumstances immediate demolition was allowed.^[34] — **Or, if you prefer, say:** — **A king is different,** ביה — **for he will not renege on [his pledge],**^[35] — **as Shmuel said:** — **אמר שמואל** — **he will uproot mountains,** — **he will uproot mountains and will not renege on [his pledge].** Thus, since Herod would not be deterred from rebuilding the Temple, Bava ben Buta's counsel was not inconsistent with Rav Chisda's ruling.

The Gemara now relates the story of Herod — his ascent to the monarchy and his rebuilding the Beis Hamikdash:

הורדוס עבדא דבית חשמונאי הוה — **Herod was originally a slave in the house of the Hasmoneans.**^[36] — **He had set his eyes on a certain young girl** from that illustrious family.^[37] — **One day he**^[38] — **heard a Heavenly voice that said:** — **כל עבדא דמרד השתא מצליח** — **Any slave that revolts now will succeed** in his rebellion. — **Herod thereupon rose and killed all of his masters,** exterminating the house of the Hasmoneans,^[39] — **ושיירה לההיא** — **but he spared the life of that maiden** in order to marry her.^[40]

The girl, however, thwarted his plan:

When that maiden saw that Herod wanted to marry her, — **and raised her voice, saying:** — **כל מאן דאתי ואמר** — **Whoever comes in future years and says:** — **מבית — עבדא הוא** — **I am descended from the house of the Hasmoneans,** — **is in truth a slave,**^[41] — **for no one remains from [the Hasmonean family] save this maiden** (a reference to herself), — **נפלה מאיגרא** — **and this maiden is hurling**^[42] — **herself from the roof to the ground.**^[43] After completing her declaration, she leaped from the roof to her death.

The Gemara records the aftermath of this tragic episode:

Herod preserved [her body] in honey for seven years. — **איבא** — **There are those that say that he copulated with [her corpse],** — **דאמרי בא עליה** — **and there are those that say that he did not copulate with [her corpse].** — **דאמרי לה בא עליה** — **According to those that relate that he did copulate with [her corpse],** — **הא דטמנה ליתוביה ליצריה** — **that which he preserved her was to satisfy his desires.** — **דאמרי לה לא בא עליה** — **But according to those that relate that he did not copulate with [her corpse],** — **האי דטמנה בי היכי דנאמרו** — **that which he preserved her**

בבא בתרא ג: ד.

was so that it should be said נָסַב מֶלֶךְ — that he married a king's daughter, and thus ascended to the throne by right.

Having usurped the throne, Herod sought to consolidate his position by eliminating any opposition:

אָמַר — Herod said to himself: מֵאֵן דְּרִישׁ — Who are the ones that expound the verse,^[44] “מִקֶּרֶב אֲחֵיךָ תָּשִׂים עֲלֶיךָ מֶלֶךְ” — *From the midst of your brothers shall you place a king over you*, in such a way that it excludes slaves?^[45] רַבָּנִן — The Rabbis! Perceiving the Rabbis as potential detractors, קָם וְשָׁלַח לְכָלֵהוּ רַבָּנִן — he rose and slew all^[46] of the Rabbis. שְׁבָקִיָּה לְבָבָא בֶן בּוּטָא לְמִשְׁקַל עֵצָה מִנִּיה — He spared Bava ben Buta, however, to take counsel from him.

אֲהָרָר לִיה בְּלִילָא דְיִילִי — Nevertheless, Herod placed around [Bava ben Buta's] head a crown of porcupine hide לְעִינֵיה וְנָקְרִינָהוּ לְעִינֵיה — and put out his eyes.^[1]

Despite this precaution Herod still feared that Bava ben Buta would agitate against him; hence, the king resolved to test his loyalty:

יּוֹמָא חַד אָתָא אֶתָּא וְיִתִּיב קָמִיה — One day Herod came and sat before [Bava ben Buta], pretending to be a commoner. אָמַר חֲזִי מַר הָאִי עֲבָדָא בִּישָׁא מֵאִי קָא עָבִיד — [He] said to Bava ben Buta: See, master, what this wicked slave is doing! Herod was insinuating that Bava ben Buta should act against the king.

Bava ben Buta replied:

אָמַר לִיה מֵאִי אָעָבִיד לִיה — [Bava] said to [Herod]: What shall I do to him?^[2]

Herod offered a plan:

אָמַר לִיה נְלָטִייה מַר — [Herod] said to [Bava]: Let master curse him!

Bava refused:

גַּם בְּמַדְעָךְ מֶלֶךְ אֶל־תִּקְלַל^[3] — אָמַר לִיה [בְּתִיב] — *Even in your thoughts do not curse a king*. Hence, I may not curse him.

Herod rejoined:

אָמַר לִיה הָאִי לֹא מֶלֶךְ הוּא — [Herod] said to [Bava]: But this man is not a true king; he is a slave who seized the throne by force! Thus, there is no reason to refrain from cursing him.

Bava still refused:

אָמַר לִיה וְלִיהוּי עֲשִׂיר בְּעֶלְמָא — [Bava] said to [Herod]: But were he simply a wealthy man I could not curse him, “וּבְחֻדְרֵי מִשְׁכְּבְּךָ אֶל־תִּקְלַל עֲשִׂיר,” — *for it is written further in that verse: . . . and even in your bedroom do not curse the rich*. וְלֹא יְהֵא אֶלָּא נָשִׂיא — *And were he only a leader*^[4] I could not curse him, “וְנָשִׂיא בְּעַמְּךָ לֹא תֹאֵר,” — *for it is also written: And a leader among your people you shall not curse*.^[5] Although Herod lacks royal blood, he is nevertheless a ruler.

Herod persisted:

אָמַר לִיה בְּעוֹשָׂה מַעֲשֵׂה עַמְּךָ — [Herod] said to [Bava]: The prohibition against cursing a leader among your people applies only to one that “acts in the manner of your people,”^[6] — *and this king is not one that “acts in the manner of your people,”* for he is wicked! Why, then, do you refuse to curse him?

Realizing that Scriptural sources would not satisfy his companion,^[7] Bava tried a simpler approach:

אָמַר לִיה מִסְתַּפִּינָא מִינִיה — [Bava] said to [Herod]: I am afraid of [the king].^[8]

Herod assured him that the king would never know:

בבא בתרא ג: ד.

אמר ליה ליבא איניש דאזיל דלימא ליה — [Herod] said to [Bava]: **There is no one that will go and tell [the king] that you have cursed him, ואת יתיבנא — for you and I are sitting here alone, and no one hears us!**

Bava still refused:

כי עוף השמים יוליך את־הקול ובעל^[9] — [Bava] said to [Herod]: **It is written:** *For a bird of the sky will carry the sound, and a winged creature will betray the matter.* One can never be assured that a private conversation will remain secret.

Astounded by Bava's self-control, Herod revealed his identity:

אי הואי ידענא דוהרי! — [Herod] said to [Bava]: **I am he, the king himself!** לא הוה קטילנא להו — **If I had known that the Rabbis were so circumspect, I would not have killed them.** Herod realized that Bava exemplified the entire group of Rabbis, and that none of them would have acted to depose him.

Stricken with remorse, Herod asked Bava to prescribe a course of repentance:

השתא מאי תקנתיה דההוא גברא — **Now, what is the remedy for this particular person?** What can I do to gain God's forgiveness?

Bava replied allegorically:

הוא כבה אורו — [Bava] said to [Herod], addressing the king in the third person: **He extinguished the light of the world** by annihilating the Rabbis, whose Torah knowledge is compared to light, **כי נר מצוה ותורה אור**, **as it is written:**^[10] *For the commandments are a candle, and the Torah is light.* ילך ויעסוק באורו של עולם — **Therefore, in order to gain forgiveness, he should go and occupy himself with restoring the light of the world** by rebuilding the Holy Temple,^[11] which is also associated with "light," **ונִהְיֶה אֵלָיו כָּל־הַגּוֹיִם** — **for it is written** regarding the Third Temple: *And all the nations will be drawn to it.*^[12]

The Gemara records another version of Bava's response:

איבא דאמרי הכי אמר ליה — **There are those that say that [Bava] replied to [Herod] thus:** הוא סימא עינו של עולם — **He (Herod) blinded the eye of the world** by annihilating the Sages, who are the "eyes" of the nation, **וְהָיָה אִם מְעִינֵי הָעֵדָה**, **as it is written:**^[13] *And if through the "eyes" of the congregation.* ילך ויתעסק בעינו של עולם — **Therefore, in order to achieve atonement, he should go and occupy himself with restoring the "eye" of the world** by rebuilding the Holy Temple, which is also associated with "eyes," **הִנְנִי מַחְלֵל אֶת־מִקְדָּשִׁי גֵאוֹן עֲזָבְכֶם מִחֲמַד עֵינֵיכֶם** — **as it is written:**^[14] *Behold, I will*

בבא בתרא ג: ד.

erected by Herod **לֹא רָאָה בְּנֵינָהּ נֹאֶה מְנִמִּין** — has not seen a truly beautiful building in his lifetime. **אָמַר רַבָּה בְּאֲבֵנֵי שֵׁשֶׁא וּמַרְמָרָא** — With what materials was it built? **בְּמָאי בְּנִיָּה** — Rabbah said: With stones of green and white marble. **אִיבָא דְאֻמְרֵי בְּאֲבֵנֵי כּוּחְלָא שֵׁשֶׁא** — There are those that say: With stones of blue, green and white marble. **אֶפְיֹק שְׂפָה וְעֵייל שְׂפָה** — One row of stones protruded and the other row was recessed ^[20] **סָבַר לְמַשְׁעִינָהּ** ^[21] — in order to provide a space to hold the cement. **אָמְרוּ לֵיהּ** — Herod thought to cover ^[22] [the entire Temple] with a gold plating, **בְּדִהָבָא** — but the Rabbis ^[23] said to him: Leave it as it is, **דְּהָבִי שְׁפִיר טָפִי** — for this way is more attractive, **דְּמַחְזִי בִּי אִידוּתָא דְּיִמָּא** — since the swirling coloration of the marble facade **אִיבָּרִיט כִּימֵי יַם הַיָּם** ^[24] appears like the waves of the sea.

The Gemara questions Bava's actions:

וּבָבָא בֶּר בּוּטָא הֵיכִי עָבַד הָרֶגֶט? — **And Bava ben Buta — how could he do this?** Why did he
 divulge the appropriate act of penance to Herod, thereby enabling the wicked king to alter his
 Divine punishment? **וְהָאֲמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב — But did Rav Yehudah not say in Rav's**
מִפְּנֵי מַה: — and some say it was R' Yehoshua ben Levi — **וְאֵיתִימָא רַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן לֵוִי**
— מפני שהשיא עצה לנבוכדנצר — **For what reason was Daniel punished?** **עַד — נֶגְשָׁשׁ דִּנְיָאֵל**
— Because he proffered advice to Nebuchadnezzar on how to escape God's wrath, ^[25]
שֶׁנֶּאֱמַר: „לְהֵן מַלְכָּא מַלְכִּי יִשְׁפֹּר עֲלָךְ וְחִסְתָּאךְ בְּעִדָּקָה פִּרְק וְעֻנִיתָךְ בְּחִסְן עֲנִין הֵן תִּהְיֶה אַרְכָּה לְשַׁלְּוֹתָךְ וְגו'
— as it says: ^[26] ***Nevertheless, O king, let my advice be agreeable to you; redeem your***
sins with charity and your iniquities with graciousness to the poor; in this way there
will be an extension of your tranquility etc. **— וּבִתְבִי: „כֵּלָא מִטָּא עַל־נְבוּכַדְנֶצַּר מַלְכָּא — And**
afterward it is written: ^[27] ***All*** (the punishments foretold in the dream) ***befell King***
Nebuchadnezzar. **— וּבִתְבִי: „לְקֵצַת יָרְחִין תְּרִי־עֶשֶׂר וְגו' — And it is further written:** ^[28] ***At the***
end of twelve months etc. (the decree indeed befell him). Thus, because he heeded Daniel's
 advice, Nebuchadnezzar escaped retribution for an entire year. Since Daniel's actions were
 judged improper, and he himself was punished therefor, why did Bava ben Buta offer advice
 to Herod?

The Gemara offers two explanations:

ואיבער איז אים אַ שוואַכע זאך צו זאגן — **If you prefer, say** that the case of a **slave** (such as Herod) is **different**, דאָס איז אַן אנדערע זאך, — **for a slave is obligated** to observe **the commandments**.^[29] Hence, Bava acted properly in assisting Herod to achieve atonement. However, Nebuchadnezzar was a gentile, and so Daniel's counsel was improper. **ואיבער איז אים אַ שוואַכע זאך צו זאגן** — **And if you prefer, say** that the case of the **Holy Temple** is **different**, דאָס איז אַן אנדערע זאך, — **for without** the involvement of **the monarchy** it **could not be built**, so enormous was the undertaking. Thus, in this particular instance Bava ben Buta was justified in suggesting a penance for Herod, even though the wicked king would benefit therefrom.

The Gemara finds evidence of Daniel's punishment in the Scriptures:

נסג And Daniel? How do we know that he was punished for advising Nebuchadnezzar? — איילימא משום דקתיב: „ותקרא אסתר להתקף” ^[30] *And Esther called to Hasach*, — ואמר רב התקף זה דניאל, ^[31] *and interpreting the verse Rav said: Hasach — this is Daniel.* — הניקחא למאן שחתכוהו מגדולתו. ^[32] *This approach is acceptable according to the one that says that Daniel was so named because they “cut him down” from his greatness.* Daniel’s fall from high office was indeed a punishment! — אלא למאן דאמר שכל דברי מלכות נהתבין על פיו ^[32] *But according to the one that says that he was so named because all affairs of state were decided by him,* מאי ^[32] *what is there to say* in explanation of Daniel’s punishment?

The Gemara answers:

He was punished in **that** they threw him into a den of lions. — דְּשִׁדְּיֵהוּ לְגֹבָא דֶּאֱרִיִּיּוֹתָא [33]

רמב"ם הלכות רוצח ושמירת הנפש, פרק יב הלכה טו:

ואסור להשיא עצה טובה לגוי או לעבד רשע, ואפילו להשיאו עצה שיעשה דבר מצוה והוא עומד ברשעו אסור, ולא נתנסה דניאל אלא על שהשיא עצה לנבוכדנצר ליתן צדקה, שנאמר להן מלכא מלכי ישפר עלך.

QUESTION

Why is bad advice allowed but offering him meat from a live animal is prohibited? They both should be the same since it's derived from the same source of placing a stumbling block?

קובץ שיעורים, פסחים אות צה:

בגמרא מניין שלא יושיט אבר מן החי לבני נח, תלמוד לומר לפני עור וגו'. והנה מהך קרא ילפינן נמי דאסור ליתן עצה שאינו הוגנת לו, וכתב במנחת חינוך, דגם האיסור הזה שייך בנכרי כמו במאכילו דבר איסור, והנה צריך להבין דמה שאני לאו דלפני עור מכל הלאוין, שאינן נוהגין בנכרי, כמו לא תגנוב ולא תגזול, שאפילו למאן דאמר גזל עכו"ם אסור, ילפינן ליה מקראי אחריני, וכן לא תרצח, וצריך לומר דלענין להאכיל דבר האסור שקפידת התורה היתה שלא יעשה איסור על ידי ישראל והכי נמי במושיט אבר מן החי לנכרי נעשה איסור על ידי המושיט, אבל במיעץ עצה שאינו הוגנת הוי כמו כל האיסורין שבין אדם לחבירו שאינן נוהגין בנכרי.

חזון איש, יורה דעה סימן סב סעיף קטן ז:

וענין לפני עור דקים להו לחז"ל יש לעיין מנא ליה דישראל בבן נח מוזהר על זה, ועוד היכי דחברו מזיד מנא ליה דמקרי מכשילו, ומה שחייב להצילו הוא ענין אחר, ואם נפרש, דהאיסור הוא שגורם עשית תועבה ותקלה בעולם ניחא, ולפי זה גם פשטיה דקרא משום שגורם הכאת אדם, שהוא ענין רע לפני ה', והחילוק הזה דהאיסור להשיא לחבירו עצה רעה וכדומה הוא גדר בין אדם לחבירו, והגדר שני שהאיסור להכשיל את חבירו בדבר עבירה הוא איסור בין אדם למקום דכשם שנצטווה האדם שלא לעשות את הרע בעיני ה', כך נצטווה שלא להכשיל אחרים בעשיית הרע ושלא יחטא אחר על ידו.

[החילוק מובא גם כן באחיעזר (חלק ג סימן סה אות ט) וכמו כן בשו"ת ערוגת הבושם (יורה דעה סימן רלה) וגם החזון איש רמז לגדר זה דלפני עור בין אדם למקום ביורה דעה (סימן ב אות ז) עיין שם.]

Many commentators understand that the two components of this mitzvah are two

disparate ideas. While the first component is an interpersonal sin; the second—not to be an accomplice to a transgression—is a prohibition that is between man and Hashem, to refrain from causing someone to violate Hashem's will.

מנחת אשר, פרשת קדושים סימן לח:

ונראה בזה פשוט לפי מה שכתבו האחרונים דבאמת יש שני גדרים שונים ביסודן בלאו דלפני עור גדר א, שהוא בין אדם לחבירו וכשאר משפטי התורה שיסודן מניעת הצער והנזק מחבירו וממונו וזה האיסור להשיא לחבירו עצה רעה וכדומה בשאר עניני הרשות וגדר שני שיסודו בין אדם למקום והוא האיסור להכשיל את חבירו בדבר עבירה ויסוד איסור זה בין אדם למקום הוא דכשם שנצטוו האדם שלא לעשות את הרע בעיני ה, כך נצטווה שלא להכשיל אחרים בעשיית הרע ושלא יחטא אחר על ידו וכך קיבלו חז"ל או הבינו בעומק דעתם הקודש דלאו זה מתפרש בשני גדרים שונים. ויסוד זה ידוע ונתבאר באריכות באחיעזר חלק ג סימן סה אות ט וסימן פא וכמו כן בשו"ת ערוגת הבושם יורה דעה סימן רלה ובשו"ת כתב סופר יורה דעה סימן עז וגם החזון איש רמז לגדר זה דלפני עור בין אדם למקום ביורה דעה סימן ב אות ז עיין שם.

However, some commentators understand that these two components are two sides of the same coin; both are part of an interpersonal mitzvah whose underlying theme is to abstain from indirectly causing damage to one's neighbor and his property.

There are practical applications to this distinction, such as whether one transgresses on a biblical level when one leads someone to violate a rabbinic injunction (e.g., to provide food to someone who will not say a blessing), for this surely violates Hashem's will.